
HOME: LAST AND THIS

Enough of this day

and its into
other people's lives,
into the past and
other distractions.

Will close shop for the day,

turn mode on,
and stay in the here and now

for a few moments
of communion
with the spirit
where all stories
converge
in silence

I wake after you arrive

. Your long

washes the dust of the
while I busy myself in the kitchen

with resuscitated lemongrass dumplings and meatballs

'Wanted to go to sleep after I played

a bit of , you say when I knock at your   ,

but you take the   nonetheless

and your again.

'Must change the to one-way.
'The student loan is crippling,' you explain
after you wonder what happened
to the myth of peripheral vision.

'It's a myth,' I quip and I close the fridge ,

then I touch my chest to check my is still there.

'You can't ?', you ask as the first roosters crow.
'No, but will try again. I work tomorrow,' I say.
'Guess you work today, too,' you say and smile

that cheeky that made me fall for you decades ago,

when you grabbed my right index finger in your

as if to yourself in this stormy .

'Oh, you are , ' I say,
hoping that my hand can still help you find your moorings,

that I have you to cook for

that you are

ACASA: IERI SI AZI

Mi-a ajuns ziua aceasta

si ei
inspre vietile altora,
spre trecut si alte
lucruri care distrag atenția.

Trag perdelele,

deschid modul
si stau in aici si acum

cateva momente
de comuniune
cu spiritul
in care toate povestile
converg
in tacere.

Ma trezesc dupa ce ajungi

tau lung spala praful
in timp ce in bucatarie imi fac de lucru

cu coltunasi cu iarbă de lămâie si chiftele cu

‘ Vrusesem sa ma culc dupa ce voi fi jucat

Un pic de , spui cand bat la ta

Totusi iei

Si-ti la loc usa.

'Trebuie sa schimbam doar dus.
'Imprumutul de studiu e handicapant,' explici
Dupe ca te minunezi ce s-a intamplat
cu mitul viziunii periferice.

'E un mit,' replic si inchid frigiderului,
Apoi imi duc mana la piept sa ma asigur

ca mi-I tot acolo.

'Nu poti ?', intrebi pe cand primii cocosi canta.
'Nu, dar voi incerca din nou. Merg la lucru maine.'
'Banuiesc ca mergi la lucru si azi,' spui si zambesti

acela sagalnic care ma facuse sa ma indragostesc de time
cu decades in urma,

cand mi-ai prins degetul aratator in tau

de parca ai fi vrut sa te in aceasta furtunoasa,
de parca voiai sa imi dai curaj.

'Oh, ai , ' zic
Sperand ca mainile mele inca te mai pot ajuta
sa gasesti un loc sigur de acostare,

,
ca am pentru cine gati

ca esti

ACASĂ: IERI ȘI AZI [Versiune fără emoticoni]

Mi-a ajuns ziua aceasta
și ferestrele ei
înspre viețile altora,
spre trecut și alte lucruri
care distrag atenția.

Trag perdelele,
deschid modul de zbor pe telefon,
și stau în aici și acum

câteva momente
de comuniune
cu spiritul
în care toate poveștile
converg
în tăcere.

Mă trezesc după ce ajungi acasă.
Dușul tău lung spală praful lumii
în timp ce în bucătărie îmi fac de lucru
cu colțunași cu iarbă de lămâie și chiftele cu spaghetti

'Vroiam să mă culc după ce voi fi jucat
un pic de FIFA ', spui când bat la ușa ta.
Totuși iei farfuria
și încui ușa la loc,
spațiul tău privat de (început de) individualizare
mai important decât atașamentele mamei.

'Trebuie să schimbăm zborurile doar dus.
Împrumutul de studiu e handicapant,' explici
după ce te minunezi ce s-a întâmplat
cu mitul viziunii periferice.
'E un mit,' replic și închid usa frigiderului,
apoi îmi duc mâna la piept să mă asigur

că inima îmi e tot acolo.

'Nu poți dormi?', întrebi pe când primii cocoși cântă.

'Nu, dar voi încerca din nou. Merg la lucru mâine.'

'Bănuiesc că mergi la lucru și azi,' spui și zâmbești
zâmbetul acela șăgalnic

care mă făcuse să mă îndrăgostesc de tine

cu decade în urmă,

când mi-ai prins degetul arătător în pumnul tău

de parcă ai fi vrut să te ancorezi

în lumea aceasta furtunoasă,

de parcă voiai să îmi dai curaj.

'Oh, ai dreptate. E deja mâine,' zic

Sperând că mâinile mele încă te mai pot ajuta

să găsești un loc sigur de acostare,

bucuroasă că am pentru cine găti,

liniștită că ești acasă.

Conversation with a boy

To my students

‘What is the purpose of living
if we die anyway?’ a boy asks
as soon as the day breaks.

I look above his head
at the trees in the park – still waiting
for their buds, for leaves to come,
for insects to assault them
so we could write nature poems
that mimic the dead great masters
and learn about poetic license, pastiche,
leitmotiv. *Fireflies, fireflies burning bright.*

‘Why do people die in churches?’
I try to understand what he means
temples, synagogues, homes
physical spaces where they should
be protected.
‘Their free will is respected,’ I hear myself say
(‘Even that of the aggressors?’)
then I listen to a story of seeking,
of finding answers that satisfy for a while,
his insistent voice asking ‘Why are we born?
What can we know? Whom can we trust?’

His questions mirror my stories.
I strain to listen despite the noise around us.
Does he have answers? Would mine satisfy?
Who leads whom in this game of a life?
He thirsts for answers
as travellers for small lights, small mercies
against the dark clouds outside.

Conversație cu un băiat

Elevilor mei

– Care e scopul viețuirii
dacă murim oricum? întreabă un băiat
de îndată ce se crapă de zi.
Mă uit pe deasupra capului lui
la copacii din parc – încă așteptându-și
mugurii, frunzele ce vor să fie,
insectele ce le vor asalta
pentru ca noi să putem scrie poeme despre natură
care îi imită pe marii maestrii morți

și să învățăm despre licență poetică, pastişă,
leitmotiv. Licurici, licurici arzând strălucitor.

– De ce mor oamenii în biserici?
Încerc să înțeleg ce vrea să spună:
Temple, sinagogi, case,
spații fizice religioase unde ar trebui
să fie protejați.
– Liberul lor arbitru e respectat,
mă aud zicând.
– Chiar și al agresorilor?

Ascult o poveste de căutare,
de găsim a unor răspunsuri care satisfac o vreme,
o voce întrebând repetat, insistent: de ce ne naștem?
Ce putem ști? În cine putem avea încredere?

Îmi aud povestea în întrebările lui.
Mă străduiesc să ascult în ciuda zgomotului din jur
Oare are răspunsuri? Ale mele ajută la ceva?
Cine conduce pe cine în jocul de-a viața?

Însetați de adevăr(uri)
asemeni călătorilor ce tânjesc după lumini
cât de mici –
binecuvântări discrete împotriva
norilor grei de afară,

sclipiri de lumină

invocate de memoria vetrei de-acasă.

*Licurici, licurici arzând strălucitor
în pădurea nopții.*

Proiect si fotografie: Doina Dumitrescu

Together

Tell me of everyday things
of flowers and children, of clouds
and their passing

tell me of waves that slush to the shore
blissfully aware how close to slide in
how far to retreat

tell me of stories you lived
and stories you heard about

stories that weave in and out of
logic, facts, imagination

Tell me of your heart pulsating
so close that I need to step back
to decipher its rhythms

of our vibrations bearing witness
for our deeds and thoughts, our souls
just short of our hopes, hum to me

(how did Blake's emanations ever work?)

sing to me in poems and songs
in the colour of dawn and the fragrance
of wind; take my hand
while the spirit hovers
over distant waters

and let us watch the sunset together

Împreună

Spune-mi lucruri de zi cu zi
despre flori și copii, despre nori
și trecerea lor

vorbește-mi despre valuri care se năpustesc spre țărm
conștiente cât de aproape să alunece
cât de departe să se retragă

spune-mi povești pe care le-ai trăit
și povești despre care ai auzit

povestiri care se împletesc când în limitele
când în afara
logicii, faptelor, imaginației

Spune-mi despre inima ta care pulsează
atât de aproape încât trebuie să fac un pas înapoi
pentru a-i descifra ritmurile

despre vibrațiile noastre purtând mărturie
pentru faptele, gândurile și sufletele noastre
care nu împlinesc încă speranțele noastre, fredonează-mi

(Oare vom afla vreodată cum funcționau emanațiile lui Blake?)

cântă-mi în poezii și în cântece
în culoarea zorilor și în parfumul vântului; ia-mă de mână
în timp ce spiritul plutește peste ape îndepărtate

și hai să ne uităm împreună
cum apune soarele

Transformation

*At the edge of the world
I stand and take in
the spray of waves on my face,
the expanding sky*

*at the edge of the ocean
I wait for a sign
while water licks at my feet
and my body of lead
turns to salt*

*at the edge of the sea
I listen to oystercatchers
peck at living rocks
as pohutukawa branches
bow in recognition*

*In spite of myself
I surrender
to the wisdom
of water.*

Transformare

*la marginea lumii
stau și absorb
pulberea valurilor ce-mi atinge fața
cerul larg*

*la marginea oceanului
aștept un semn
în timp ce apa îmi linge picioarele
iar trupu-mi de plumb
se transformă în sare*

*la marginea mării
ascult scoicarii
ciocănind pietre însuflețite
pe când crengi de pohutukawa
își arată recunoașterea cu plecăciuni*

*în ciuda tentațiilor contrare
mă abandonez
înțelepciunii
apei*

Late Love Letter

about you

I can only be silent

I heard you first

yet I can barely recall your voice

your music shaped me

before life took over,

your thoughts cajoled

my body into being

about you

I have only dim memories

too much a part of me to see you

well

I kept no photo

nor painted your portrait

which would have been a bibelot,

a landscape, an image of a home

About you

I have now only stories

that I intone in silence

to while the time away

late at night

when the ambers flicker

in the memory of a house

tucked away between quiet hills.

Scrisoare de dragoste târzie

despre tine

pot doar să tac

ți-am auzit glasul prima dată

înainte ca lumea să prindă contur

dar acum de abia mi-amintesc

sunetul vocii tale

muzica ta m-a format

înainte ca viața să ne ia pe sus;

gândurile tale mi-au ispitit

trupul într-o ființă

despre tine

am doar amintiri obscure –

prea mult o parte din mine

ca să te văd bine

nu am păstrat fotografii

nu ți-am pictat portretul

ce ar fi fost un bibelou translucid

un peisaj sau o imagine de-acasă

cu tine

am acum doar povești

pe care le inton în tăcere

să înșel timpul

noaptea târziu

când jarul mocnește

în memoria unei case

pitite între dealuri tăcute.

You

*You were there in our hallway
a liminal space between arriving
and departing, between being and
non-being, between being loved and
being missed;
among an agitation of your folk
your daughters – coming and going
us, your tribe, neighbours passing by
and stopping to say, ‘sorry for your troubles
how did it happen? was there a surgery? what?
just that?’ while I hugged and hugged you;
your shape filled my arms again
and again.*

*Every few minutes I’d return to the white-clad
torso wrapped in a knitted pullover with designs
that reminded me of rhomboid flowers and the tree of life,
your jet-black hair waving each time, glistening in the hallway light. I (re)turned to you
to hug you some more, like a long lost and now found beloved doll
while a neighbour whispered in your ear*

‘but who are you?’

Tu

*Erai în holul de la intrare
un spațiu liminal între sosire
și plecare, între ființă
și neființă, între iubire și
dor
în mijlocul unei agitații familiare
făcete tale venind și plecând
noi, tribul tău, și vecini trecând
oprindu-se să spună: ne pare rău de necazul acesta
cum s-a întâmplat? a fost o operație? cum?
doar asta? în timp ce te îmbrățișam
forma ta îmi umplea brațele din nou
și din nou.*

*La fiecare câteva minute mă-ntorceam la torso-ul îmbrăcat
într-un pulover alb împletit cu modele
ce-mi aminteau de copacul vieții și de flori romboidale;
părul tău negru de abanos ondula strălucitor în lumina din hol de fiecare dată
când mă-ntorceam la tine
să te mai îmbrățișez o dată, ca pe o păpușă preaiubită pierdută și
acum regăsită
în timp ce un vecin îți șoptea la ureche*

dar tu cine ești?

Fisherman

all the words have been said
some unrepeatable
the mystery unveiled

no sacredness remained
after the oysters had been all collected
some split on the spot open
others deposited in bags

and the fish – gutted
they lay on the beach lifeless symbols of nothing
metonymies metaphors synecdoche
of (no) exhausted truth spent relationships death
itself or the writing of a poem

the fisherman stretched his back to leave the shore,
the net on his shoulder, fishing rod in hand
bait box swinging in his left.
Nothing of note was left for him
not anymore.

The sound of his footsteps
crunched dead shells
and faded in the distance.

Pinctada maxima breathed a sigh of relief.
Then she turned on herself
to nurse her secret pearl.

Pescarul

toate cuvintele au fost spuse deja
unele de nerepetat, de nespuse
misterul – dezvăluit

nu a mai rămas nimic sfânt, nicio taină
după ce toate stridiile au fost adunate
unele despicate pe loc
altele aruncate în saci

iar peștii – eviscerați
aliniați pe plajă – simboluri fără viață ale nimicului
metonimii metafore sinecdoci
ale adevărului (ne)epuizat relațiilor consumate morții înseși
sau scrierii unui poem

pescarul se-ndreptă de șale gata să plece
cu plasa pe umăr, undița în mână
cutia cu momeala în stânga.
Nu i-a mai rămas nimic de făcut,
nimic remarcabil.

Sunetul pașilor săi
zdrobi scoici moarte
și se pierdu în depărtare.

Pinctada maxima răsuflă ușurată.
Apoi se întoarse spre sine
să-și îngrijească perla ascunsă.

noaptea de pe urmă

Întunericul nu ne deranja;
farurile alungau cu lumina lor
umbrele din drum – reale sau imaginare;
ne-am amintit de crucificările zilnice și am zâmbit
trecutul aparține trecutului.

Ne-am minunat excavând înțelesul
celor întâmplate;
ți-ai trecut mâna prin păr,
neîngrădit și liber ca un copil de cinci ani
– ca o copilă care nu a fost să fie.

Tânjeam să fi avut detașarea
pe care, sper, o avem acum
când ne uităm în urmă
la îngerul perfect
care aproape ne-a omorât
prematurn,
pe când nu puteam să înviem
și moartea ar fi fost definitivă.

Am descifrat în evenimente poeme și povești
ce-au însemnat mai mult
decât înțelesul lor și am învățat
că
viermele iartă plugul
precum leul iartă
vulpile
ce l-au crucificat

recognition

your poems make sense to me she said
in the bland tone of an email message
I wondered if she'd accidentally left *no* out
for silence was quick to follow

what else could she've told me? what else to be said?
two worlds contemplating one –staring, eyes averted –another
are you comfortable reading in English, she asked
though we were both apprentices
in the art of writing on fish skin
fragile alabaster

she had an MA from a metropolitan university
granted in recognition of her talent
but how do you get a degree of kindness, oh gods?
a way of speaking and asking
that doesn't grate the beyond?

'Be kind to the people new to the land,'
my grandfather insisted
'Every unkind word cuts, more painful
than at home.'

When taken from the ease zone
of known comfort, reassuring growing,
Ego pushed prodded made malleable in the waves
of a new world few relationships flowing,
far from home, one gets lost dreaming of blue set moons
that are yearned for on one's lips, on one's breath.

But you, you, though of the land
so far from the sun that I longed for
in thoughts and in words, you
you could hear the voice in my head –
the one unblurred by nervousness inhibitions or fears,
the distinct voice that spoke with aplomb

that myself hadn't heard in many years

recunoaștere

văd *sensul poemelor tale* mi-a zis
în tonul neutru al unui email detașat
m-am întrebat dacă nu a uitat să spună *nu*
căci după aceea tăcerea a urmat

ce să fi spus altceva? ce mai era de zis încă?
două lumi ce se contemplă, una – cu o privire fixă și fermă,
cu ochii plecați – cealaltă *poți să citești în engleză* întrebase
deși eram ucenice în arta scrierii
cu sânge pe piele de pește –
fragil alabastru

avea un masterat de la o universitate de seamă
conferit ca o recunoaștere a curajului și talentului ei
dar cum se poate obține o măsură de-nțelepciune, o Doamne?
un fel de-a-nțreba și a spune care să nu-i mânia pe zei?

dezrădăcinată din zona în care
mă simțeam protejată acasă între ai mei
unde creșteam în lumina prea blândă
în vântul ce mângâie
ca o insectă ce merge pe apă,
ușor, cătinel

acum cu egoul șlefuit, ajustat,
devenit maleabil în valul cel nou,
unde relațiile curg cu alt sens
m-am pierdut visând
la soarele meu stins alabastru
spre care tânjesc în respirație și pe buze mereu

dar tu, tu, deși ești de-a casei cea nouă, atât de departe
de luna ce-mi adastă în gând
ai putut să-mi auzi între zgomote aspre
vocea tăcută ce șoptea susurând

vocea mea clară, distinctă și bravă, ce vorbea cu aplomb
când câinii lătrau fără rost
vocea aceea neumbrită de emoții, inhibiții sau lacrimi

pe care eu însămi n-am mai auzit-o de ani

care-a fost

Yearning

I hear the rustle of the rain
I'm barren
like a lone tree abandoned in the midst of winter
left standing when the whole forest
has been felled.
I long for mine
and listen to the wailing of the weather,
wilderness counteracted by a memory,
the sap that sleeps inside me
deeply hidden
ținându-mă în viață
keeping me alive.

Dor

Ascult foșnetul ploii sunt uscat
ca un copac lăsat în iarnă
singur când codru-ntreg
a fost tăiat.

Tânjesc după ai mei
și ascult în vaietul de vreme
și pustiu contracarat de-o amintire
seva ce doarme adânc în mine
profund ascunsă

keeping me alive
ținându-mă în viață.

Exile

I banished sadness to another country
you're not mine, I told her, I'm not yours.
I cradle my brain and gently rock it back to joy.
I hang my thoughts in a hammock above myself
they wiggle a while – warm worms of residual life –
then they settle in suspended silence.

From the burrows and craters
left by the absence of thoughts
I bootstrap myself
with art, music, and words –
poems, notes, phrases
thrown in the wind.

I banish grief to another country
and I breathe easy;
for a whole week I forget,
then I remember
on a Sunday morning – work
is the mercy of eternity;
without its distraction all were eternal torment.

I banish sorrow to another country
you're not mine, I tell her, I'm not yours

I exile sadness to another country
then I go to visit.

Exil

Am alungat tristețea într-o altă țară
nu ești a mea, i-am spus în șoaptă, nu-ți aparțin
mi-îmbrățișez creierul și-l leagăn încet
spre o stare de aproape bucurie

Mi-atâră gândurile într-un hamac suspendat deasupra ființei
și le contemp lu cum se zvârcolesc o vreme – viermi calzi de viață reziduală –
apoi se ostoiesc în liniștea suspendată a acceptării

din vizuinile și craterile lăsate de absența (gânduri)lor
mă ridic de limba din spate a ghetei
întru muzică, artă, cuvinte
aruncate în vânt

Alung tristețea într-o altă țară
și respir ușurată;
uit timp de-o săptămâna întreagă,
apoi, duminică dis-de-diminează îmi aduc
aminte; munca e mila eternității;
fără distragerea ei totu l ar fi un supliciu etern.

Alung tristețea într-o altă țară;
nu ești a mea, îmi spun, nu-ți aparțin.
Dar îmi zâmbește peste dealuri seara.

Alung tristețea într-o altă țară
și-apoi mă duc s-o vizitez
râzând.

Metaphor

When the god felt lonely
he created a goddess
– or was it the other way round?

In her infinite stillness
she couldn't stay still
and busied herself
around the world
– this I know for a fact

a molecule here, a galaxy there
atoms, trees, sentiments,
landscapes in between,
each of them a message to him, a message to her
– in case this is a feminist poem –

each new creation, each sound, each song
a manuscript, an artefact, a sign
to fill the chasm between her/ him
and his/her love.

*

In their infinitely mirrored love they ordained a world to bridge
the gap between
what's present and what's not,
a sign that fills the silence
and makes the distance speak.

Metaforă

Când zeul s-a simțit singur
în sine, a creat o zeiță
– Sau o fi fost oare pe dos? –
În liniștea-i infinită
ea n-a putut sta fără rost
și și-a găsit de lucru
prin lume
– știu asta din surse sigure –

o moleculă aici, o galaxie acolo,
atomi, copaci, sentimente,
peisaje în spațiile intermediare,
fiecare din ele un mesaj pentru el,
un mesaj pentru ea
– în caz că acesta e un poem feminist –

fiecare creație nouă, fiecare sunet, fiecare cântec –
un manuscris, un artefact, un semn
care să umple prăpastia dintre el/ea și iubirea lui/ei.

*

În iubirea lor infinit oglindită
au consacrat o lume pentru a străbate
golul dintre ceea ce e prezent și ce nu e,

un semn care să umple tăcerea
și să dea glas distanței

Toamnă (I)

Lui Tata Ion, bunicul matern

Când mă apropii de dealurile copilăriei
mă aplec să amușin
mireasma melancoliei
imprimată în pământul umed
al acestei toamne

Ne întâlnim în amintire,
eu – copil, tu – cel mai iubit dintre pământeni
întâlniți până atunci;
omida pe care ai ținut-o în palmă
într-o dimineață de vara
strălucește încă în lumina reflectată
a candorii tale.

Aveam zece ani. Merseserăm prin iarba grasă
de la baza dealului din cimitir
unde unchiu Emil va planta puiți de pruni
și sora mea va fi înmormântată într-o după amiază
albă de iarnă
alături de tine și de Mama Lena.

Mi-ai încredințat poveștile tale – ascultător îndoielnic –
la fiecare pas – povești din război, prea proaspete în amintire
pentru a le fi împărțit copiilor tăi.
Munceam în tăcere alături,
până când soarele în zenit anunța prânzul –
pere coapte și pâine proaspătă pentru tine;
ardei, ceapă sau roșii, brânză de burduf
și slănină pentru copilul în creștere ce eram.

Scrutam valea până la calea ferată
ce marca intrarea în lumea aceasta țesută din afecțiune, muncă,
povești, vise cu ochii deschiși, acum din trecut.

*

Mărșăluiseși săptămâni întregi spre casă
când s-a terminat războiul
în care n-ai omorât pe nimeni,
întotdeauna trăgând pe deasupra capetelor.

Ai observat oare cât de diferită e lumina acasă
soarele – blând, pământul – moale
ca și apa de ploaie în care ne spălam părul

după o zi în câmp
când munca era bucurie
și respirarea împreună – Euharist.

Toamnă (II)

